

Maria Pallarès Sans

Entrevista a Joan Soler i Amigó, autor de *Noia del poble, Maria*

Per Ramon Vilar, musicòleg

Joan Soler i Amigó (1941) és un escriptor i historiador però també un poeta vinculat a la música i literatura populars. La seva creativitat està relacionada amb la pedagogia de la cultura popular, de la qual n'és un estudiós i recercador. Tant és un creador de textos com adaptador de lletres de cançons d'arreu del món. Cristià creient, les seves composicions mostren les fonts de les que beu i el seu compromís en moviments com les comunitats cristianes de base, de les que en va ser un impulsor. Les lletres creades per ell són un reflex de la seva coherència.

Les seves poesies musicades són moltes i formen part del patrimoni folklòric català perquè ja són del domini públic; fet aquest que diu molt de la seva transcendència i de la seva capacitat de calar. Moltes de les seves poesies les va musicar Mossèn Albert Taulé. Tanmateix va col·laborar molt intensament en els quaderns de la col·lecció Esplai de l'Hogar del Libro amb adaptacions de cançons de diferents àmbits. En aquest sentit va seguir l'exemple d'Artur Martorell o de Mn. Francesc. Baldelló. La seva incidència en les cançons anomenades "d'animació" ha estat decisiva al costat d'intèrprets com Jaume Arnella, Xesco Boix, Falterbo 3, Ara va debò, Negres Espirituals, etc.

Una de les poesies, *Noia del poble, Maria*, publicada al recull de cançons "De bat a bat" de Mn. Taulé, forma part del corol·lari de peces cantades en les eucaristies i és una de les més estimades. Per aquest motiu, la Maria i el seu promès varen voler que fos cantada per Ramon Vilar en la cerimònia del seu casament. En aquelles circumstàncies tant especials, el ressò d'aquesta preciosa cançó, va adquirir per a ells i per a tota la família una forta rellevància. Tant és així que els dos germans de la Maria, en Dídac i en Pep, també la varen escollir per al seu casament. És, doncs, per a la família de la Maria Pallarès Sans, una emotiva cançó de pregones ressonàncies i, d'aquí, la necessitat de saber i de conèixer l'autor i que els expliqués el perquè de les seves composicions. La trobada de la família amb Joan Soler i Amigó amb motiu de l'entrevista va ser tot un regal.

Heus aquí les preguntes:

1. Per què et fas creador i adaptador de lletres?

Perquè redescobreixo els meus pares. He fet moltes de les coses que haurien volgut fer els meus pares, malgrat sentir-me també "rupturista", transgressor. Et retrobes per primera vegada amb coses. Descobreixo al meu pare que era molt wagnerià i de la meva mare, tot i que desafinava molt, en descobreixo aspectes nous. He viscut moltes coses i porto dins el record del meu germà Santi que, malgrat la pòlio, la seva vida va ser intensa i de servei. He escrit uns seixanta llibres, però he arribat tard a la música perquè he perdut molta vivència musical.

Maria Pallarès Sans

---

2. Per què escrius *Noia del poble, Maria*?

En el context de col·laboració amb Mossèn Albert Taulé que em demanava moltes lletres i també per a la comunitat de base de la que en formava part, que estava dins la dinàmica del Concili Vaticà II. Trèiem cançons amb guitarra i fèiem moltes adaptacions més o menys encertades dels espirituals negres. En aquest context, una cançó dedicada a Maria, a la Mare de Déu, m'inspirava molt. Pensava en un cant per a la Mare de Déu que incorporés el missatge que donava d'Ella el Concili Vaticà II.

El contingut de la lletra està basat en la Bíblia i en la línia que la patristica interpreta a Maria segons l'Antic Testament. Composta a l'estil d'un goig, però superant alguns dels tics o expressions recurrents dels goigs, i alhora mantenint el to de la poesia popular catalana. Tant és així que aconsello a l'autor de la música, Mossèn Albert Taulé, que aquesta sigui popular i que recordi les cançons catalanes; és a dir, que tingui catalanitat en la seva estructura.

La imatge de Maria remarca el sentit de poble, poble de Déu, poble català, un poble mediterrani de vinya i blat, d'oli, de mel i mató. Una imatge de noia jove, immaculada, que porta la ressonància del cant dels Càntics i de la Moreneta. Referències terminològiques badalonines, com el badiu o eixida, en record de Pompeu Fabra, veí de Badalona i amic del meu pare. El Betlem que, etimològicament, vol dir casa del pa i que es converteix en la masia del pa.

Pel que fa a la forma, la música té un ritme ternari de vals anglès amb la tornada o refrany del romanç clàssic i amb rima assonant i continuada als versos parells. Les estrofes són de sis versos cadascuna que conclouen amb els dos de tornada; vuit en total.

Tot el cant desprèn un to entranyable.

3. Ets creient?

Soc cristià creient. Crec en el que Jesús creia. Crec en el Déu de Jesús.

4. Què és el més enllà?

És un més enllà de interiorització. La vida no és només el que vivim, sinó el que va més enllà o més endins del que som. Segons la filosofia grega l'home és compost de cos i ànima. Però el pensament bíblic remarca l'esperit com a dimensió de l'home, una altra cosa que el psiquisme. L'esperit de l'home connecta amb l'Esperit de Déu, i el "més enllà" és el "més endins" de nosaltres.

5. Quin és el sentit de la vida?

Tota la vida el busquem. És un camí que molts altres ja han fet i que cadascú ha de fer i l'ha de fer passant. És més important buscar que trobar.

Maria Pallarès Sans

Agraïm a Joan Soler i Amigo totes les seves cançons, que són moltes, per haver-nos-les lliurat a tots perquè les gaudim i cantem. Li agraïm el temps dedicat a l'entrevista per la seva amorosa bonhomia i generositat.

Ramon Vilar
Barcelona, abril de 2015